

Jesper Stein

Vaarwel

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Ørstedspark, Kopenhagen, juni 2004

Een zomerse maandagochtend, in een hoek van het park. De thermometer gaf zesentwintig graden aan en de lucht, die vol zwermen kleine insecten was, stond stil.

Waarnemend hoofdinspecteur Axel Steen keek naar het touw dat in het groene water verdween. Een halve meter zicht, daarna was het weg. Het was vastgemaakt aan een oranje boei met het logo van de duikerseenheid, die op het wateroppervlak van het meer dreef, op een paar meter afstand van het uitzichtpunt waarop hij stond.

Zijn blik gleed over de oever met de wilgenbomen die met hun zware groene mantels over het water bogen; planten met oranje, rode en gele bloemen groeiden langs het meer dat trilde in de warmtenevel.

Het touw bewoog even en de boei schommelde.

Axel draaide zich om naar de duiker die na anderhalf uur vergeefs zoeken op de bodem van het meer naar de oppervlakte was gekomen. Hij had de rubberen kap en het duikmasker afgedaan. Zijn gezichtshuid was spierwit. Hij schudde zijn hoofd.

Een schaatsenrijder liep verward over het glanzende wateroppervlak. Axel zag plukken witte wolken langs het lichtblauw boven het groene spiegelende water drijven. Daarna sijpelde een nieuwe serie bellen uit de diepte omhoog. Ze losten op raadselachtige wijze op zodra ze de oppervlakte bereikten.

‘... is tenslotte niet zeker dat ze hier is,’ klonk het achter hem.

De stem was van John Darling, zijn partner, die de leiding over de evacuatie en de afzetting van het park op zich had genomen. De wonderboy van de afdeling Moordzaken, een lange, breedgeschouderde man die ook een model voor herenkleding had kunnen zijn, de strakste broek van de Deense politie droeg en het allesoverheersende gevoel had dat de dingen ordelijk moesten verlopen, maar die geen hoogvlieger was op plaatsen delict.

Axel wierp hem een blik toe.

Darling negeerde hem en richtte zich tot de duiker. ‘Hoe lang gaat het duren om het meer te doorzoeken?’

‘Bedoel je het hele meer?’

‘Ik weet niet wat ik bedoel. Hoe lang gaat het duren?’

‘Als we het hele meer moeten doen, kan het een tijd duren. Een etmaal misschien. Het is vier meter diep. Maar als ze hier ligt...’ hij draaide zijn hoofd naar het water, ‘... dan vinden we haar snel.’

‘Kan ze weggedreven zijn door de stroming?’

‘Je drijft daar beneden niet rond. Er is bijna geen stroming. Het is dood water.’

Darling draaide zich om en richtte zich weer tot Axel. ‘Wat is er? Het klopt wat ik zeg. Alleen omdat we haar kleren hebben gevonden, hoeft ze daar nog niet te liggen. Ze kan overal zijn. Het is helemaal niet zeker dat ze dood is. Ze kan naast de een of andere vent liggen en het gezellig hebben. Misschien heeft ze in het meer gezwommen en is ze haar spullen vergeten...’

Axel legde een hand op de onderarm van zijn collega, kneep erin en keek in zijn ogen. De sfeer had Darlings angst aangewakkerd en die probeerde hij nu weg te praten.

‘Waarom denk je dat ze in het meer ligt? Als ze dood is, kan het lijk ten slotte overal zijn. Ze kan net zo goed...’

‘Stop daarmee,’ zei Axel. Hij draaide zich om en keek weer naar het touw. Luchtbellen. Verder geen beweging. ‘Ze is daar beneden.’ Aan beide kanten was op een afstand van vijftig meter snoepkleurig plastic afzettape dwars over het pad gespannen. Overal bevonden zich mensen, niet alleen achter de afzetting, maar ook op de met gras begroeide oevers aan de overkant. Mensen wezen naar hen, verstarde in hun bewegingen. Een man maakte foto’s met een telelens.

‘Hebben jullie doeken mee?’ vroeg hij aan de duiker.

‘Nee.’

Hij draaide zich naar Darling om. ‘Regel een paar doeken.’

‘Waarom dat?’

‘Nu.’ Axel keek weer naar het meer. ‘Ze moet in alle rust naar boven kunnen komen.’

Zijn mobiel vibreerde. Het was Cecilie, zijn vrouw. Hij drukte het gesprek weg.

Het Ørstedspark, of all places. Het groene gebied in Kopenhagen waar het meest werd geneukt. Dag en nacht geopend, een anaalparadijs voor rondzwervende homo’s, een groene slaapmat voor rugzaktoeristen zonder geld.

Het vierkante park, dat vanaf de omliggende straten afdaalde als een kom, was in de negentiende eeuw aangelegd op de restanten van de stadsmuren. Het niervormige meer lag acht meter onder het niveau van de rest van de wijk en was omringd door grasvelden en weelderig begroeide hellingen, een stukje schoonheid omringd door een paar van de drukste verkeersaders van de stad.

Een zwaan met drie meerkoeten in zijn kielzog kwam majestueus naar hen toe zwemmen en keek verwachtingsvol naar de mannen op het uitkijkpunt.

Er werd aan het snoer getrokken. Een. Twee. Drie keer.

‘Hij heeft iets gevonden,’ zei de duiker naast hem.

Axels hart trok samen. Dit soort mededelingen hadden een bloedstollend effect op hem. Hij bad tot God dat dat ‘iets’ niet Marie Schmidt was, maar hij wist dat God niet bestond. En al helemaal niet in het Ørstedspark, waar ze op zoek waren naar het lijk van het achttienjarige meisje dat net was geslaagd voor haar eindexamen.

Marie Schmidt werd sinds anderhalve dag vermist. Dat was in geen enkel opzicht abnormaal voor een meisje van achttien jaar in Kopenhagen, maar het was abnormaal voor Marie. Ze was naar een eindexamenfeest in Bellevue geweest en had exact om middernacht de S-trein naar Nørreport genomen. Om 00.23 uur had ze een sms naar haar vader gestuurd dat ze bijna bij het station was, dat op tien minuten lopen van hun appartement in de Nansensgade lag. Daar was ze nooit aangekomen en haar mobiele telefoon was maar een uur later afgesloten. Dat was nooit een goed teken. Toch was het als een gewone verdwijningszaak beschouwd.

Tot vier uur geleden, toen een tuinman een tas, een studentenpet en wat kleren in het struikgewas aan de noordkant van het Ørstedspark bij de Israels Plads had gevonden. Axel en John Darling waren als eersten ter plaatse geweest. Nadat ze even met de tuinman hadden gepraat, waren ze de metershoge varenplanten in gedoken die tussen het pad rond het meer en de uitgang naar de Israels Plads groeiden. De warmte was verstikkend en onaangenaam. Op meerdere plekken lag toiletpapier, verrotte bladeren van vorig jaar, gebroken takken en verschillende soorten gebruikt verpakkingsmateriaal. De geur van aarde en ontlasting. Vijf meter verderop in het struikgewas zagen ze een studentenpet, een kleine leren tas, een jack en het kledingstuk waardoor Axel overeind kwam en naar twee agenten die op het pad stonden riep dat ze versterking moesten oproepen en het hele gebied moesten laten afzetten: een witte mouwloze jurk met ruches en stroken onder aan de rok. Hij was stoffig en binnenstebuiten gekeerd. De goud-

draden in de Indiase zijde glansden door de paar zonnestralen die door het gebladerte drongen. In een struik hing een gescheurde string.

De kleding en de tas kwamen overeen met het signalement van Marie Schmidt en lagen verspreid op een plek waar bodem en bladeren omgewoeld waren alsof er iemand had gelegen. Axel had het tasje opgepakt. Sigaretten, een portemonnee, een aansteker, maar geen mobiel. In de portemonnee zat een maandkaart voor het openbaar vervoer in de hoofdstad met een foto van een glimlachend meisje. Hij voelde het zuur uit zijn maag omhoogkomen. Niet alleen omdat de plek ervan getuigde dat het meisje was verkracht, maar omdat hij wist dat ze dood was.

Het park was afgezet en doorzocht door agenten van de hondenbrigade zonder dat er meer sporen van Marie waren gevonden. De technisch rechercheurs waren gearriveerd en waren in het struikgewas aan de slag gegaan. De rest van het vaste team van de afdeling Moordzaken, de politie-fotograaf en de gerechtsarts wachtten op straat. Ze hadden geen lijk. Nog niet.

Op het pad achter hem stond inspecteur Tine Jensen, die contact met de vader van Marie Schmidt had gehad. De moeder was vijf jaar geleden aan kanker overleden. Axel had Tine Jensen gebeld zodra hij beseftte dat ze de kleren en tas van het vermiste meisje hadden gevonden en had haar gevraagd om de vader te waarschuwen dat ze bezig waren in het Ørstedspark en dat de media daar beslist over zouden schrijven. Tine Jensen was een uur geleden naar het park gekomen en had de kledingstukken bekeken. Nu liep ze over het pad heen en weer en rookte een sigaret. Hij riep haar.

‘Ze hebben iets gevonden,’ zei Axel, waardoor ze verstarde. Ze was een kop kleiner dan Axels 1 meter 90, eind twintig, uitgesproken Jutlands, met kort blond haar, blauwe ogen die ver uit elkaar stonden, een kuiltje in haar kin, een neuspiercing en tien kilo overgewicht.

De oranje boei schoot over het wateroppervlak. Hij wist wat dat betekende. De duiker wilde markeren wat hij had gevonden, zodat hij het terug kon vinden. Ze staarden allebei in het water en even later stegen een serie zuurstofbellen en een wolk modder op, waarna het hoofd en bovenlichaam van de duiker opdoken en door het wateroppervlak braken.

Hij bleef in het water, haalde het mondstuk van de zuurstofflessen uit zijn mond en knikte kort, niet bij wijze van groet maar als bevestiging van iets waarvan ze wisten wat het was.

‘Ik kan niet zeggen of zij het is, maar het is in elk geval een dode vrouw. Ze ziet er jong uit.’

Axel voelde hoe de warmte in hem doordrong, alsof zijn hele lichaam

werd omklemd door een grote hand. Hij haalde diep adem. ‘Kun je haar naar boven krijgen?’

‘Ja, dat is geen probleem.’

‘Je zult nog even moeten wachten. We moeten de gerechtsarts hiernaartoe halen en de plek afzetten zodat de mensen het niet zien.’

Hij hoorde dat John Darling naar de centrale meldkamer belde en om meer manschappen vroeg zodat ze dit deel van het park helemaal konden ontruimen.

Axel wilde hem net vragen om het volledige park te laten afzetten toen hij een kreet hoorde. Het was afkomstig van het pad, in de buurt van het café dat in het park lag. Axel draaide zich om en zag dat een man omringd door journalisten en meerdere persfotografen de afzetting naderde.

‘Shit, dat is haar vader,’ zei Tine Jensen.

‘Wat doet hij hier, verdomme? Hij moet weg voordat we haar naar boven halen,’ zei Axel. Tine Jensen begon naar de man toe te lopen, die inmiddels bij de afzetting was. Er ontstond een luidruchtige discussie met een agent die bij het snoepkleurige afzetband stond.

‘Laat me erlangs. Ik ben haar vader.’

Hij was een vijftiger met gekroesd blond haar, waardoor hij er jonger uitzag dan hij was, en hij droeg een spijkerbroek met een blauw wit gestreept T-shirt dat veel te fris voor de situatie leek, vooral voor datgene wat hem te wachten stond.

Tine Jensen liep naar hem toe.

‘Wat gebeurt er? Hebben jullie haar gevonden?’ vroeg hij ongerust en op de rand van een zenuwinstorting.

Tine Jensen vroeg de twee agenten om de pers uit de buurt te houden, legde een hand op de schouder van de man, tilde het afzetband op en nam hem mee naar de draaitrap die naar de Israels Plads leidde. Ze boog zich naar voren en trok zijn hoofd naar zich toe. Axel kon niet horen wat ze zei, maar de man richtte zich op en riep uit: ‘Mijn dochter ligt op de bodem!’

Vervolgens boog hij voorover en liet zich op zijn knieën op het pad vallen. Axel zag dat de fotografen begonnen te knippen.

‘Hé, jij daar.’ De duiker stompte op het hout van de brug. ‘Hoe zit het? Hoe lang moet ik nog wachten in deze smeerboel?’

Axels overhemd kleefde aan zijn bovenlichaam en het zweet stroomde over zijn buik. Hij riep naar Darling, die aan kwam lopen met een stapel ambulancelakens.

‘We moeten het gebied ontruimen voordat we haar naar boven halen. En we moeten het volledige park opnieuw uitkammen. Hoe meer toeschou-

wers er rondlopen, hoe groter de kans dat ze sporen vernielen. Ik wil haar nu naar boven hebben.’

Tine Jensen had de vader aan twee geüniformeerde agenten toevertrouwd die hem wegleidden. Ze liep naar Axel terug. Achter hem was Darling bezig met het instrueren van een handvol agenten om de mensen naar buiten te drijven en de poorten te sluiten zodat ze rustig konden werken.

Ze liepen naar het uitkijkpunt dat drie meter het water in stak. Axel gaf de duiker een teken. De collega van de duiker had zijn masker weer opgezet en stond op het punt om opnieuw onder water te verdwijnen.

‘Laten we aan de slag gaan,’ zei Axel.

De duiker verdween in een wolk luchtballen naar beneden. Tine Jensen beet op haar nagels. John Darling stond klaar met een uitgevouwen laken.

‘Waar komen ze naar boven?’

Axels mobiel vibreerde weer. Nog een oproep van Cecilie. En een sms. BEL NU!! stond er. Hij schreef een sms terug: IK ZIT MIDDEN IN EEN MOORD-
ZAAK. BEL LATER. Daarna zette hij zijn mobiel uit.

Er verstreken tien minuten voordat de duikers weer bovenkwamen. In die periode dacht Axel aan niets anders dan het meisje. Hij dacht eraan wat hij over de zaak wist. Marie Schmidt was, waarschijnlijk dronken, vanaf Nørreport naar huis gelopen. Vervolgens was ze hier terechtgekomen, was vermoedelijk verkracht en daarna in het meer gegooid. Anderhalve dag geleden. Ze moesten haar doen en laten van Bellevue naar het park in kaart brengen. Met wie had ze gepraat? Wie had haar gezien? Was ze alleen geweest? Er moesten getuigen zijn. Het was ’s nachts druk in het Ørstedspark. Vanavond zouden ze het hele gebied uitkammen in de hoop iemand te vinden die iets had gehoord of gezien.

Er werd aan het touw gerukt en een serie luchtballen steeg samen met modder en bladeren op. De hoofden van de duikers met de maskers verschenen als eerste, met een onduidelijke witte schaduw tussen hen in die in een lichaam veranderde, een dood meisjeslichaam, bleekwit en met de kenmerkende wasvrouwenhuid op handen en voeten. Ze had schrammen en donkere plekken in haar hals. Waren dat wurgplekken? Haar blonde haar golfde gewichtloos heen en weer in het water, alsof het een shampoo-reclame betrof. De geopende groene ogen staarden levenloos naar de hemel. Ze droeg witte schoenen met enkelbandjes en hoge hakken aan de opgezwollen voeten. Verder was ze naakt. Kleine borsten, een bovenlichaam dat glom van het water en de modder, een onbehaard geslacht, benen en armen, een gezicht, geen zichtbare schrammen maar op de linkerenkel een tatoeage van een merel. Marie Schmidts koosnaam.

De duikers trokken een plastic brancard in het water en bedekten haar met een ambulancelaken voordat ze haar erop tilden.

‘Verdomme,’ zei Darling, die anders nooit vloekte.

‘Hou jij je met de vader bezig?’ vroeg Axel aan Tine Jensen.

Zware voetstappen dreunden op het uitzichtpunt.

‘Heren, niemand raakt haar nog aan voordat ik klaar ben, en haal dat laken weg. Als jullie het lijk tegen nieuwsgierige blikken willen beschermen, moeten jullie dat op een andere manier doen.’

Lennart Jönsson, de belangrijkste gerechtsarts van het land, die beter bekendstond als ‘de Zweed’, was iemand die je niet tegensprak. Hij was lang met een buikje en had wallen onder zijn ogen. Hij begroette Axel en Darling, knikte naar de anderen, opende zijn oude leren tas, trok de witte overall aan en deed het mondkapje voor. Hij haalde handschoenen tevoorschijn, blies ze open, trok ze aan en ging op zijn hurken naast de brancard zitten die nu bij de trap naar het uitkijkpunt lag. Vervolgens begon hij het lijk van top tot teen te onderzoeken. Iedereen keek zwijgend naar hem. Hij nam een pincet in de hand, tilde een ooglid op, mompelde iets, draaide het hoofd en keek achter de oren. Axel wist dat hij naar puntbloedingen zocht. De Zweed pakte een zakcamera en fotografeerde het gezicht.

‘Axel, hoe lang heeft ze in het water gelegen?’

‘Dat weten we niet, maar we gokken zo’n zesendertig uur.’

‘Wat weten jullie over haar?’

Axel wist dat de Zweed alleen belangstelling had voor de informatie die de toestand van het lijk kon toelichten.

‘Niet veel. De sporen in het struikgewas wijzen erop dat ze verkracht is of aan andere seksuele handelingen blootgesteld is. Ze is zaterdagavond voor het laatst gezien, waarschijnlijk in dronken toestand op weg naar huis van een eindexamenfeest. Verder niets.’

‘Een eindexamenfeest?’

‘Ja.’

‘Jezus. Beloof me dat je die klootzak pakt.’

Hij opende de mond van het meisje en Axel zag iets wat op afwasschuim leek.

‘Ik zou in eerste instantie wurging gezegd hebben, vanwege de schrammen in de hals, de donkere plekken, de puntbloedingen in de ogen en de roodheid achter de oren, maar dit is een schuimkraag en dat betekent dat ze verdronken is.’

Hij onderzocht de rest van het lichaam en haalde schraapsel onder de nagels vandaan terwijl de politieagenten zwijgend toekeken.

‘Wat kun je nog zien als ze zo lang in het water gelegen heeft?’

‘Dat hangt ervan af. Er is een goede kans op DNA. Zaad in de anus of de vagina blijft bewaard. Huidresten onder de nagels zullen echter weggespoeld zijn,’ zei de Zweed. Hij draaide het lijk half om en plaatste een digitale thermometer in de anus van het meisje. Hij wachtte, trok hem eruit en schudde zijn hoofd.

‘Ze is al te koud, dezelfde temperatuur als het water. Ik kan dus niets over het tijdstip zeggen. Wat weten jullie over haar seksleven? Was ze maagd? Dat kan ik me op die leeftijd en in deze tijd eigenlijk niet voorstellen.’

Darling hoestte alsof hij moest overgeven en liep haastig weg. De Zweed trok zijn wenkbrauwen op. ‘Overgevoelige maag. Maar goed, het is moeilijk om er veel over te zeggen nu ze zo lang in het water gelegen heeft. Als ik haar in het instituut heb onderzocht kan ik je misschien meer vertellen, maar in eerste instantie zou ik zeggen dat iemand geprobeerd heeft haar te wurgen en haar daarna in het water gegooid heeft. Ze was beslist bewusteloos, maar ze leefde nog toen ze verdronk. Dat zullen we zien als we de longen geopend hebben.’

De Zweed kwam overeind, deed het mondkapje af, trok de handschoenen uit en haalde een doosje pruimtabak tevoorschijn. Hij keek naar de boomkruin boven hen.

‘Een Japanse pagodeboom,’ constateerde hij, waarna hij een portie tabak in zijn mond stopte. ‘Ik schrijf een voorlopig lijkschouwingsverslag. Ik zit in de auto als je me nodig hebt. Ze is van jullie.’

De politiefotograaf kwam naar hen toe. Hij was samen met de technisch rechercheurs bezig geweest in het struikgewas. Axel liep naar Darling toe, die met het hoofd van de afdeling Moordzaken telefoneerde. Hij was bleek.

‘De hele afdeling moet erbij betrokken worden. Alles in haar leven moet gecontroleerd worden: familie, vriendjes, klasgenootjes, het feest in Bellevue, de bewakingscamera’s van Nørreport. En we moeten vanavond, van nacht en de komende dagen in het park op zoek naar getuigen. Axel en ik leiden de zaak.’

Dat betekende dat Darling de organisatie voor zijn rekening nam en Axel de moordenaar moest vinden. Hij vond het een prima verdeling.

‘Over een uur vergadering op het Bureau. Yes. Dat is afgesproken.’

Darling beëindigde het gesprek.

‘Je ziet er bezorgd uit,’ zei hij tegen Axel nadat hij zijn mobiel in zijn zak had gestopt.

Axel was doornat van het zweet. ‘Ik heb er een slecht gevoel over.’

‘Waarom?’

‘Ik weet het niet. Ik heb het gevoel dat we de moordenaar niet gaan vinden.’

‘Dat is de warmte. Of de sfeer. De hele situatie. Wie wurgt er in vredesnaam een meisje na haar eindexamenfeest? Dat is verdomme ondraaglijk. Misschien moet je tien minuten pauze nemen. Dat zou ik ook kunnen gebruiken. We hebben lange dagen voor ons,’ zei Darling.

Axel liep naar het uitkijkpunt en wierp een laatste blik op het lijk van het meisje, dat van alle kanten werd gefotografeerd. Ze zag er onacceptabel kwetsbaar uit, tentoongesteld in haar naaktheid, de wurgplekken in haar hals benadrukten de onschuld die haar met extreem geweld was ontnomen. Vervolgens liep hij de draaitrap op en het park uit.

Hij ging op de Israels Plads op een steen zitten. Een groep studenten, zoals de leerlingen werden genoemd die geslaagd waren voor hun eindexamen en vierden dat ze van school gingen, zat een eind verderop straalbezopen op een paar banken. Sigaretten in hun mondhoeken en rinkelende flessen, met veel te nieuwe kleding en een veel te jonge glimlach. Ze schreeuwden. Axel kreeg oogcontact met een van de meisjes, die dronken waren, en met een lege blik naar hem keek. Ze had blauwe oogschaduw op en hij moest aan zijn ongelukkige jeugdliefde denken, Agnetha Fältskog. Ineens keek het meisje hem echt aan en ze riep: ‘Hé, man, lach eens!’

Axel draaide zich om en opende zijn mobiel. Hij had drie sms’jes van Cecilie en toetste haar nummer in zonder ze te lezen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Klootzak! Waarom nam je niet op? Ik ben in het Rigs-ziekenhuis. Emma ligt op de intensive care. Door jou.’

Donderdag 26 juni 2008

Adjunct-hoofdcommissaris Jens Jessen hees zichzelf met zijn armen op de zwembadrand en ging in een langzame, gecoördineerde beweging op de tegels zitten. Hij had het warm en voelde zijn hartslag dalen. Drie kilometer borstcrawl achter de rug en de hele zwemhal voor zichzelf. Het was 05.30 uur. Er wachtte hem een perfecte dag. Hij zou over een uur op het bureau zijn, voor alle anderen. Timing was alles. En je kon niets timen als je niet als eerste aanwezig was.

Als pasbenoemde adjunct-hoofdcommissaris, die rechtstreeks van de PET was gekomen, was hij bij niemand geliefd, maar hij was te hoog in de rangorde en had te veel connecties dat ze daar iets aan konden doen. Hij moest zich voorbereiden op vergaderingen met de hoofdcommissaris, het managementteam en de politieklachtencommissie. De eeuwige strijd over het stellen van prioriteiten. Het zou bloederig worden en na zijn eerste ronde efficiencyverbetering zouden ze hem nog meer haten.

Jens Jessen pakte zijn zwembril en liep naar de douches. Hij ging op een houten bank zitten en voelde de planken onder zijn spieren, die warm en opgezwollen waren. Hij pakte het koude staal eronder vast en kneep erin. Streelde met zijn handen over zijn benen naar zijn voeten en over zijn onbehaarde lichaam omhoog. Nu eerst een douche en daarna een beetje olie.

Cecilie werd zondag zevenendertig. Ze zou met Emma uit Den Haag thuiskomen om de zomervakantie in Denemarken door te brengen. Er moest iets gebeuren, dat was zeker. Hij kon bijna niet meer leven met deze onzekerheid. Ze zouden het morgen met Darling en zijn irritante psychologenvrouw, die altijd dronken werd, in Custom House vieren. Het was een van die dagen waarop er niets verkeerd mocht gaan. Cecilie raakte geïrriteerd als alles niet precies ging zoals zij dat wilde. Hij volgde Cecilie, misschien niet in alles, maar in grote lijnen. Ze was puur en onschuldig, had een vastbesloten blik in haar licht loensende ogen en een uitdagende glimlach die fascineerde. Daar hield hij zo verschrikkelijk veel van. En van haar.

Lees ook van Karakter Uitgevers

Jesper Stein

ONRUST

Voor liefhebbers van Jussi Adler-Olsen

Wanneer de Deense politie een kraakpand wil ontruimen in de wijk Nørrebro, komen de anarchistische krakers in opstand. De rellen die volgen, worden hard neergeslagen. Na afloop wordt een dode man gevonden, gekleed in legerkisten en een bivakmuts. Wie is deze man en hoe kan hij zijn vermoord terwijl de plaats delict op dat moment zwaar werd bewaakt door het hele Kopenhaagse politiekorps?

De rusteloze hoofdinspecteur Axel Steen wordt belast met het onderzoek. Zijn zoektocht naar de dader voert hem naar de vrijstad Christiania en wordt uiteindelijk persoonlijker dan hij voor mogelijk had gehouden.

ISBN 978 90 452 1348 4 | ISBN e-book 978 90 452 1368 2

PAPA

Axel Steen, voormalig commissaris bij de politie in Kopenhagen, werkt voor de Deense inlichtingendienst en wordt ingezet bij een internationale undercoveroperatie die is bedoeld om de Russische maffiabaas Grigor Grigovich, ook bekend als Papa, op te pakken.

Steen infiltreert in het Amsterdamse criminele milieu en legt via hun contacten met de Russische maffia. De Russische maffialeider wil grote hoeveelheden cocaïne kopen in ruil voor wapens die naar Syrië getransporteerd zullen worden. Het lukt Steen om onder grootste geheimhouding een afspraak met Papa te maken in Kopenhagen. Tegelijkertijd doet Vicky Thomsen, politieagente en ex-collega van Axel Steen, onderzoek naar de inbraak in de Danske Bank waarbij onder andere de kluis van een Russische aristocrate is opengebrouwen. De buit: kostbare eerder van de Russische staat gestolen ruwe diamanten.

Als Papa en Axel Steen elkaar eindelijk ontmoeten, stelt Papa nieuwe voorwaarden aan de wapen- en cocaïnehandel. Wat volgt is een bloedstollend eind waarbij de CIA er alles aan doet om de Russische maffiabaas in handen te krijgen.

‘Jesper Stein schreef met *Papa* een geweldige thriller’ – *Het Parool*

ISBN 978 90 452 1358 3 | ISBN e-book 978 90 452 1378 1